

Een huis aan de rivier

Liz Fenwick bij Boekerij:

Sterren boven Cornwall
Een affaire in Cornwall
Een vreemdeling in Cornwall
Onder de hemel van Cornwall
Het huis op de kliffen
Het pad naar de zee
Een zomer vol herinneringen
Een huis aan de rivier

Liz Fenwick

Een huis aan de rivier

Een vergeten huis herbergt een geheim
dat meer dan een eeuw verborgen bleef

ISBN 978-90-225-9601-2
ISBN 978-94-023-1918-7 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The River Between Us*
Vertaling: David Orthel en Els van Son
Omslagontwerp: © HQ UK 2021, bewerkt door
Johannes Wiebel | punchdesign, München
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet, Huizen

© 2021 Liz Fenwick
© 2022 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

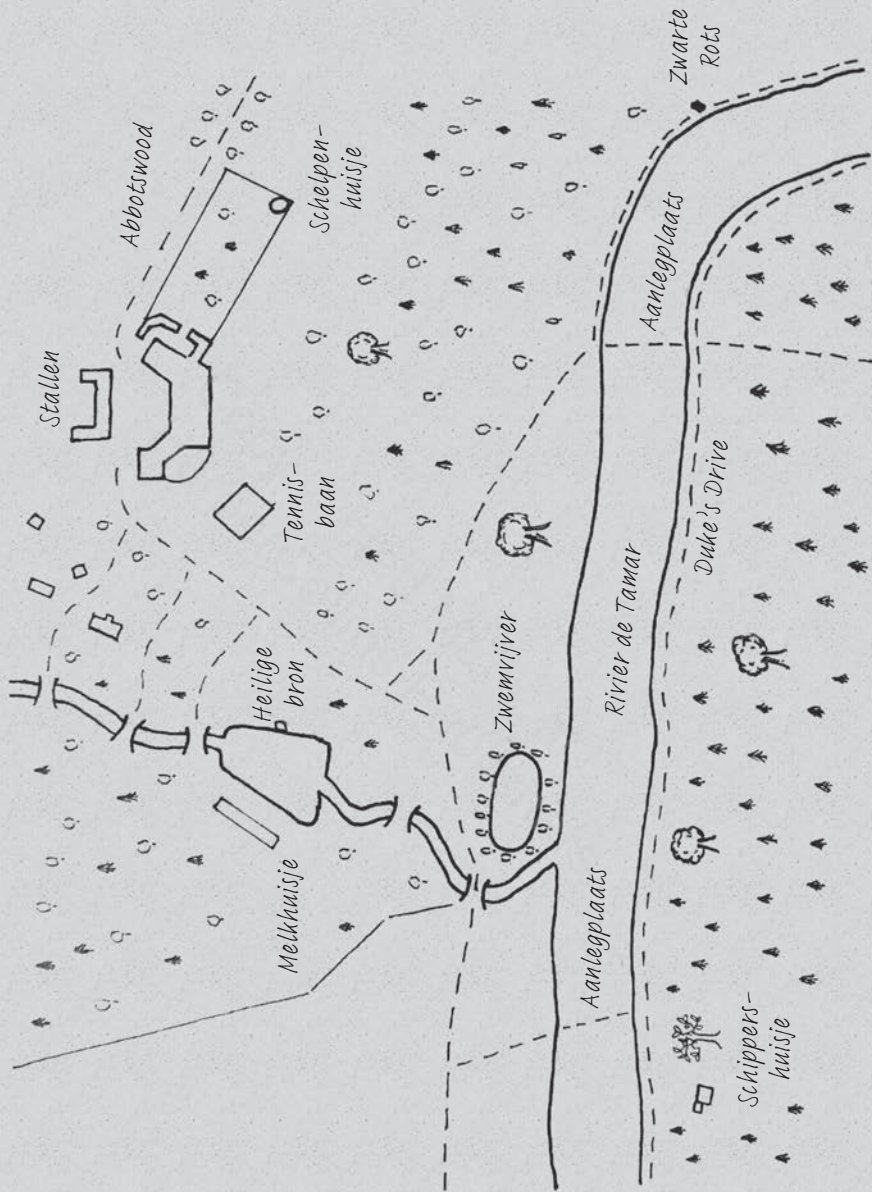
De citaten uit de sonnetten van Shakespeare zijn vertaald door Arie van der Krogt.
De citaten uit *Romeo en Julia* zijn vertaald door Leendert Burgersdijk.
De citaten uit *Alice in Wonderland* zijn vertaald door Nicolaas Matsier.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Brigid Coady en Deborah Harkness,
beiden een geschenk voor de lezer.*

Men kan niet tweemaal in dezelfde rivier stappen,
want de rivier is niet dezelfde en de persoon is niet dezelfde.

– HERACLITUS

DEEL 1

Soms bevind je je midden in het niets en soms,
midden in het niets, vind je jezelf.

– ONBEKEND

Onderzoek 752

14 maart 2019

Saint-Waast, Frankrijk

- Madame Marie Auch heeft tijdens het aanleggen van een irrigatiesysteem op haar land de stoffelijke resten van twee personen aangetroffen.
 - Daarbij zijn een zegelring en een insigne van de lichte infanterie van de hertog van Cornwall aangetroffen.
-

Volgens het oorlogsverslag van de DCLI (lichte infanterie van de hertog van Cornwall) zijn er in de regio op 2 november 1918 vier soldaten en één officier als vermist en waarschijnlijk gedood opgegeven, waarbij speciale vermelding wordt gemaakt van kapitein St. Loy.

- Kapitein Edmund St. Loy, hertog St. Loy
 - Sergeant William Bowman
 - Soldaat Zachariah Carne
 - Soldaat Samuel Lyons
 - Soldaat Benjamin Skewes
-

Actie: nazoeken militaire archieven m.b.t. gegevens genoemden, aanvang opsporen familieleden.

2019

Het was het begin van haar nieuwe leven en Thea stond in haar eentje in het donker te huiveren in de mist. Ze was gestrand, midden op een middeleeuwse brug over de Tamar, noch in Devon, noch in Cornwall – de rivier was de grens. Typisch iets voor haar: ze koos nooit een kant. Maar nu moest ze wel. Epische avonturen beginnen of eindigen altijd met een rivier, of het nu de Styx, de Seine, de Theems of de Tamar is, bracht ze zichzelf in herinnering, terwijl ze naar de Cornische kant liep.

Volgens het bord dat ze met haar zaklamp bescheen was de brug, de Horsebridge, in 1437 gebouwd, maar op dat moment voelde Thea zich nog ouder en zeker veel minder solide. Ze streek met haar vinger over het koude steen. Het was middernacht, het heksenuurtje, en zij had een lekke band. En dus stond ze nu, dood- en doodmoe, naast haar oude Volvo-station, met een onbruikbare, verroeste krik in haar hand. Ieder weldenkend mens had voordat hij aan zo'n lange rit begon gecheckt of dat ding nog in orde was, maar zij natuurlijk niet. Als haar auto de brug niet volledig had geblokkeerd, was ze er nu gewoon in gaan slapen, in de hoop dat alles er bij het ontwaken een stuk vrolijker uit zou zien en dat het niet alleen zo leek, maar ook zo wás... Ach, het was maar een lekke band, een klein oponthoud. Niet het einde, niet fataal, beurde ze zichzelf op. Iets wat eenvoudig viel te repareren.

Gelukkig had haar telefoon ontvangst en had ze hulp kunnen inroepen. De ironie van het feit dat de pechhulp nu onderweg was naar ene mevrouw Piers Henshaw, een vrouw die niet meer bestond, ontging haar niet. Gisteren was de scheiding uitgesproken.

Ergens boven haar klonk de roep van een uil. De hemel was donker; geen maan, geen sterren, slechts een druilerige miezer. Een paar kilometer verderop lag het huisje. Haar huisje. Ze had het gekocht, onge-

zien. Haar moeder zou, als ze de kans had gekregen, ongetwijfeld hebben opgemerkt dat het typisch iets voor Thea was om zoiets dwaas te doen; een cottage kopen op basis van een paar vage foto's en het aantrekkelijke prijskaartje. Maar het huisje zat om haar te springen, leek het, en als Martin, haar broer, gelijk had, was dat omgekeerd net zo. Hier gaan wonen betekende een frisse start. Ze haalde haar telefoon tevoorschijn en bekeek de advertentie nog eens.

Schippershuisje

Na zeventig jaar voor het eerst op de markt! Charmante, pittoreske woning met twee slaapkamers en 4,5 hectare bos, midden in de prachtige natuur op de Cornische oever van de Tamar. Gebouwd in 1819, onder architectuur van sir Jeffrey Wyattville. Behoeft enige modernisering.

Oorspronkelijk maakte de cottage deel uit van het landgoed Abbotswood, tot 1950 eigendom van de hertog van Exeter, en werd zij gebruikt als personeelwoning.

Het huisje bestaat uit een grote woonkamer, een keuken, een bijkeuken, een badkamer en twee tweepersoonsslaapkamers. Erbij horen diverse bijgebouwtjes die gerenoveerd dienen te worden.

De 4,5 hectare bos wordt begrensd door de oever van de Tamar en beslaat de achter het huis gelegen heuvel. Het bos bestaat uit originele bomen uit de regio plus diverse bijzondere exemplaren die gepland zijn naar een ontwerp van de bekende landschapsarchitect Humphry Repton.

De woning is vanaf het noorden te bereiken via de Horsebridge en een landweggetje langs de Cornische oever van de Tamar.

De Royal Inn waar ze op uitkeek, was gesloten en de paar huizen eromheen waren in duisternis gehuld. Ergens in de verte gromde een motor. Het licht van twee koplampen streek over het weidse landschap. Even doken er twee boksende hazen op in de lichtbundel, een fantastisch gezicht. Thea hoopte dat hun verleidingsspel er niet door was verstoord.

Ze haastte zich terug naar haar auto, ging snel achter het stuur zitten en knipte de lampen aan om de tegemoetkomende chauffeur te waarschuwen dat haar auto (plus aanhangwagen) de oude brug blokkeerde. Wat een ongelukkig toeval als er nu, net nu zij hier was gestrand, de een of andere boer terugkwam van een avondje uit. Haar redder in de nood (in de gedaante van de pechhulp) kon het niet zijn; het was een oude, krakkemikkige Land Rover die aan kwam rijden en pas vlak voor de motorkap van haar Volvo tot stilstand kwam. Er stapte een lange man uit die naast het portier kwam staan. Zijn silhouet torende boven haar uit. Thea omklemde het stuur wat steviger en ademde diep in.

‘Kan ik u helpen?’ vroeg de man die zich vooroverboog naar het iets geopende autoraampje.

‘Geen idee.’ Ze gebaarde naar rechts. ‘Ik heb een lekke band.’

‘Hebt u een reservewiel?’ Hij haalde een zaklamp uit zijn zak en knipte die aan.

‘Ja, maar mijn krik is te verroest om te kunnen gebruiken.’

‘Zal ik even kijken?’ vroeg hij.

Ze slikte. Hij was gewoon vriendelijk en zijn stem klonk een beetje zoals die van haar zoon, stelde ze zichzelf gerust. ‘Dat zou heel fijn zijn. Graag.’

De man deed een stap naar achteren en in het licht van zijn zaklamp zag ze dat hij een jaar of dertig was. Hij had donker haar en een opgewekt gezicht.

Thea stapte uit en gaf hem haar krik aan, die hij omdraaide in zijn handen en bekeek.

‘Die is verder heen dan een beetje ontroester kan oplossen, en ik ben bang dat mijn krik ook niet in opperbste staat verkeert.’

‘Ik heb de pechhulp al gebeld.’

‘O, en hebben ze gezegd hoe laat ze er zijn?’ vroeg hij terwijl hij de krik teruglegde in haar chaotisch ingepakte auto, die volgestouwd was met de resten van haar oude leven.

‘Binnen twee uur.’

Hij lachte. ‘Vrouw alleen, na middernacht, brug geblokkeerd. Klinkt goed.’

‘Nee, niet echt, nee,’ zei ze en ze lachte met hem mee.

‘Ik zal me even voorstellen: ik ben Hugo Mounsey.’

‘Ik ben Thea...’ Ze aarzelde even. ‘Pascoe.’

‘En wat brengt u zo diep in de nacht hier op de Horsebridge?’ Hij wierp een blik op de aanhangwagen. ‘Vakantie?’

‘Nee, geen vakantie,’ zei ze lachend. Even dacht ze terug aan haar laatste fatsoenlijke vakantie in Cornwall, jaren geleden met David, haar zoon. ‘Ik kom hier wonen. En zeg trouwens alsjeblieft geen u tegen me.’

‘Welkom in de Tamarvallei, dan.’

‘Bedankt.’ Ze leunde over de rand van de brug en staarde omlaag naar het water dat ze in het donker niet kon zien. De miezer begon te veranderen in een echte regenbui en ze stonden allebei nat te worden. Ze wierp hem een korte blik toe. ‘Je hoeft niet te blijven wachten, hoor.’

Hij grinnikte. ‘Nou, ik zou via de Greystone Bridge kunnen rijden, maar dat kost me veel tijd en bovendien vind ik het geen goed idee je hier zo in je eentje achter te laten.’

‘Hoezo? Zitten er wilde beesten hier?’ Ze wierp een snelle blik over haar schouder.

Hij lachte. ‘Absoluut. Het stikt ervan! Zullen we in de Land Rover gaan zitten om warm en droog te blijven?’

Ze liep achter hem aan en klom in zijn oude barrel dat rook naar aarde, natte hond en behaaglijkheid. Moe sloot ze haar ogen even en stond ze zichzelf toe een beetje te ontspannen. Als ze straks in haar nieuwe huisje was, was dit zó weer vergeten.

Het was al na drieën toen Thea eindelijk achter Hugo aan over het modderige pad manoeuvreerde dat de weg naar haar nieuwe stulpje moest voorstellen. Ondanks haar vermoeidheid tuurde ze met open-gesperde ogen door het regengordijn, ze was razend benieuwd naar haar nieuwe huisje.

Toen Hugo de Land Rover parkeerde, zette zij haar Volvo ernaast. Hugo bleek de manager van het Abbotswood Hotel in Devon te zijn, aan de andere kant van de Tamar. Dat was ze te weten gekomen terwijl

ze op de pechhulp zaten te wachten. Thea had er jaren geleden geloogd, met Claire Pascoe – haar oma van vaderskant. Er ging een steek van verdriet door haar heen bij de herinnering; haar geliefde oma was slechts enkele dagen geleden gestorven. Toen Thea in de stromende regen uit haar auto stapte, was ze plotseling niet zo zeker meer van haar overhaaste aankoop en had ze wel een flinke dosis van haar oma's eeuwige optimisme kunnen gebruiken.

In het licht van de grote koplampen van de Land Rover hing de goot van het huisje als een wijdgeopende, verwelkomende arm aan het dak. Een arm met een gapende, gutsende wond. Het water kolkte in een stortvloed omlaag, niet alleen uit de goot, maar ook van het dak en langs de muren. Dit was haar nieuwe thuis, haar nieuwe start en het zag er allemaal nog kapotter uit dan zij zich voelde. Wat had ze in hemelsnaam gekocht? Uit de bouwkeuring was gebleken dat het een stevig bouwwerk was en dat zou ook wel kloppen; de enorme stenen waaruit de muren waren opgetrokken, leken solide genoeg om het nog wel een eeuw uit te houden, maar het dak, de kozijnen – én de vloeren, vermoedde ze – verkeerden in zeer twijfelachtige staat.

Hugo kwam met een enorme golfparaplu naar haar toe lopen. Ze was blij dat hij er was. 'Ik heb me altijd afgevraagd hoe het er hier uit zou zien,' zei hij.

Ze veegde de regen uit haar ogen en vroeg: 'Weet je meer over deze cottage?'

'Nee, heel weinig.'

Ze kneep haar ogen tot spleetjes en tuurde naar haar nieuwe onderkomen. Het liep al tegen vier uur en ze had veel te lang in de auto gezeten. Terwijl het licht van haar zaklamp over de dreigende contouren van het bouwsel voor haar gleed, voelde ze dat haar tranen zich vermengden met regendruppels. Wat had ze zich in godsnaam in haar hoofd gehaald; hoe had ze kunnen denken dat ze dit wel kón in haar eentje? Ze was een dwaas, precies zoals haar moeder altijd had gezegd. Het huisje dat voor haar lag, was er het overtuigende bewijs van.

Hugo raakte haar arm aan. 'Je hebt een lange dag achter de rug. Ik kan je een bed in mijn hotel aanbieden en dan ziet dit hier er in het daglicht hopelijk wat minder... uitdagend uit.'

Ze schoot in de lach, nog net niet hysterisch, maar er ging wel een golf van paniek door haar heen. Hoe aanlokkelijk het aanbod ook was, en hoe vriendelijk ook voor een onbekende – een aardige onbekende, dat wel –, ze kon het niet aannemen, al voelde ze zich volkomen geradbraakt.

‘Dank je wel, maar dit is mijn thuis.’ Thea wierp een korte blik op haar nieuwe stulpje en besloot in de auto te gaan slapen.

‘Als je het zeker weet...’ Hugo keek haar bezorgd aan.

‘Ja hoor,’ zei ze veel zekerder dan ze zich voelde.

Hij overhandigde haar zijn visitekaartje. ‘Hier heb je mijn mobiele nummer.’ Hij glimlachte. ‘Je kunt me altijd bellen.’

‘Bedankt.’ Ze stopte het kaartje in haar tas zodat het niet nat zou worden in de gestaag stromende regen en keek hem na terwijl hij naar zijn auto liep.

Voordat ze in haar eigen auto ging zitten, keerde ze zich nog één keer om naar het schippershuisje. Dat ze dit zomaar ongezien had gekocht was het onbezonnenste wat ze in lange tijd had gedaan. Maar ze beloofde zichzelf dat het een avontuur ging worden.

De pijn in Thea's heup verstoorde de droom waarin ze met de zon in haar gezicht op het terras van een Parijs café zat. Langzaam deed ze haar ogen open en kreunde. De versnellingspook priemde in haar heup en haar hoofd rustte op het stuur. Maar het was ochtend en de motorkap van haar verschoten rode Volvo glom in het licht dat gefilterd werd door de takken, waar al gauw bladeren aan zouden komen. De makelaar had het huisje omschreven als 'een juweeltje, een veilig toevluchtsoord', maar daar leek het nu totaal niet op; het was eerder een door bramentakken verstikt hutje in een film noir.

Ze slaakte een zucht. Er waren heel veel dingen waarop ze zich kon verheugen... Zoals de zomer bij de rivier en de aanleg van een tuin, hield ze zichzelf voor.

Ze opende het portier, stapte stijfjes uit en ademde diep in. Het rook zoet en naar vochtige aarde. De regendruppels schitterden als magische lichtjes op de kale takken in de stralen van de opkomende zon. Onder de bomen groeiden de heldergele bloemen van de *Ficaria verna*, gewoon speenkruid. In haar vorige huis, Higston Manor, had ze niet van het plantje gehouden, maar het wel getolereerd omdat het vroeg bloeide en dat gunstig was voor de bijen. Nu gaf het kleur op deze plek.

De lucht was vervuld van geluiden: het geruis van de snelstromende Tamar en het gekwetter van talloze vogels. Een rustgevende soundtrack, vond ze. Oké, het was natuurlijk een waagstuk geweest om in plaats van een veilig, modern nieuwbouwbungalowtje een afgelegen huisje te kopen dat flink moest worden opgeknapt, en dan ook nog ongezien, maar ze vond het een spannende uitdaging. Tenslotte had Higston ook in deplorabele staat verkeerd toen haar ex-man Piers het voor een schijntje had gekocht (zijn woorden, niet de hare). En na vier jaar zorgvuldig plannen en kamperen in slechts drie kamers had ze het huis – met behulp van een team ervaren werklieden en Piers' geld –

getransformeerd tot een paleisje. Ze bekeek de cottage nog eens goed. Dit zou een stuk eenvoudiger worden, maar aan de andere kant was ze nu wel vierenvijftig en geen vijftentwintig meer.

Als om haar dat flink in te prenten, had ze danige pijn in haar rug door haar ongemakkelijke slaaphouding. Ze rekte zich uit. Eigenlijk had ze zin om meteen aan het opschonen van de grond rondom het huisje te beginnen, waar braamstruiken en varens wedijverden met de overwoekerde bomen. De tuin baarde haar geen zorgen; die op orde krijgen was een kolfje naar haar hand... Maar het huis, dat was een heel ander probleem, zonder dat ze hier goede werklui kende en de haast bodemloze schatkist waaruit ze had kunnen putten tijdens de renovatie van Higston. Het leien dak leek bij daglicht in elk geval in orde. Dat was een opluchting. En de goot bleek gewoon opnieuw te moeten worden vastgemaakt, meer niet. Dat kon ze zelf wel, zodra ze een ladder had gekocht. Ze hield de sleutel in haar hand. Die nacht was ze niet dapper genoeg geweest om in het donker naar binnen te gaan, maar nu had ze zin in koffie en moest ze naar de wc. Het moment was daar.

De voordeur stond op een kier. Dat was haar in het donker niet opgevallen. Beesten? Krakkers? Ze ademde diep in en duwde de deur helemaal open. De scharnieren protesteerden luid. Ze voegde WD40 toe aan de groeiende boodschappenlijst in haar hoofd.

De grote woonkamer was leeg, er stond alleen nog een oude spiegel. Ze liet haar vingers over de lambrisering op de wanden glijden. Het hout had een mooie tekening maar voelde uitgedroogd aan; het was duidelijk toe aan een stevige boenwasbeurt. Ze deed een stap naar achteren en overzag de kamer in zijn geheel. De connectie met het als hotel dienstdoende jachtslot Abbotswood aan de andere kant van de rivier was duidelijk. Zelfs jaren later kon ze zich de prachtige houten lambrisering in de hal van het hotel nog zó voor de geest halen, maar hoewel er daar een vloer van brede houten planken lag, bestond deze uit grove stukken leisteen. Grijs en somber, meer iets voor een graf. Een deprimerende gedachte. Ze draaide zich om en bekeek de enorme haard. De afmetingen ervan waren buitenproportioneel, eerder geschikt voor een kasteel dan voor een schippershuisje. Dat was mis-

schien overdreven, maar hij was wel zo enorm dat ze er rechtop in kon staan.

Ze liep de kamer door en opende een deur waarachter de keuken schuilging. Die bleek een regelrechte confrontatie met de negentiende eeuw te zijn en hoorde in een museum thuis. Maar hij was nu wel háár museumstuk. Misschien was ze zélf ook wel een museumstuk, dacht ze ironisch. Ze schoot in de lach en voegde ‘kookplaat’ toe aan haar lijstje bij het zien van het geroeste Cornische fornuis dat door de makelaar was opgevoerd als een van de ‘aantrekkelijke karakteristieke kenmerken’ van het huis. Ze maakte er een foto van en stuurde een bericht naar Martin en David met de tekst:

Diep in de nacht aangekomen. Geslapen in de auto. Zo te zien is een ontbijt klaarmaken nogal een uitdaging, maar verder alles oké. Xx

Ze hoopte dat het verzonden zou worden, want het signaal was nogal zwak.

Het raam aan de westkant keek uit op het bos. Er viel maar weinig licht door naar binnen, ook al waren de bomen nog kaal. Eronder was een enorme porseleinen gootsteen. Hoewel haar hart en haar talenten bij het buitengebeuren lagen, moest eerst de binnenkant aangepakt worden, dat was duidelijk. Ze haalde haar telefoon weer tevoorschijn en begon een lijstje.

- ladder
- houtwormbehandeling
- lijnolie
- houtzeep
- azijn

Onwillekeurig dwaalden haar gedachten af naar de tuin en ze begon te bedenken welke planten ze hier wilde. Zonder moeite stelde ze zich hydrangea’s (hortensia’s) met hun verfijnde kantachtige bloemen tussen de bomen voor, en lonicera (kamperfoelie), vanwege de zoete geur

en rijke kleuren, een plant deed haar altijd aan Cornwall deed denken omdat die zich hier overal in het wild door de heggen slingerde.

Zou David hier ook herinnerd worden aan de vakanties uit zijn kindertijd? Hij was een steun voor haar geweest tijdens de scheiding, maar had zich tegelijkertijd ook een beetje afstandelijk gedragen. Ze verlangde naar hun saamhorigheid van vroeger, maar begreep dat het een moeilijke situatie was voor hem. Zelfs op je tweeëndertigste zijn de scheiding van je ouders en de komst van een liefdesbaby bij een andere vrouw dan je moeder op zijn minst ongemakkelijk, en in Davids situatie werd alles nog gecompliceerder vanwege het feit dat hij bij zijn vader in het bouwbedrijf werkte; hij was de zoon in 'Henshaw en Zoon', een reeds lang bestaande firma met een gevestigde naam. Ze hoopte dat het mettertijd allemaal wat minder lastig voor hem zou worden.

Gezien Piers' trots op de steeds dikker wordende buik van zijn secretaresse, twijfelde niemand eraan aan wie het lag dat ze uit elkaar waren. Dat was een opmerking van haar moeder. Maar zelfs zonder die stekende woorden wist ze dat een scheiding nooit van één kant kwam. Zij had het gemakkelijk voor hem gemaakt om te blijven en hij had het moeilijk voor haar gemaakt om weg te gaan. Tijdens de onderhandelingen hadden zijn advocaten aangevoerd dat hij onvoldoende middelen had om geld vrij te maken; alles zat in de zaak. Maar toen hij daarna onder druk werd gezet om Higston te verkopen, had hij dat geweigerd. Dus had ze hem zijn grote landhuis en zijn dromen, waarin hij belangrijker was dan hij werkelijk was, gelaten. Ze lachte wrang. David had kortgeleden verteld dat Piers had ontdekt dat hij afstamde van een baronet en zijn aanstaande vrouw van een lord, en ze allebei een DNA-test hadden laten doen om te kijken hoe het precies zat. Haar ex-echtgenoot had altijd meer willen zijn dan hij was.

Thea kwam uit de middenklasse en had dat soort illusies absoluut niet. Ze was de dochter van een dominee die volgens haar moeder – zelf afkomstig uit een familie van een lange reeks academici – intellectueel geen hoogvlieger was. En dat was Thea nooit geweest: een academicus. Of een hoogvlieger. Anders dan haar moeder, die doctorandus was in de klassieke talen, haar broer, die fysicus was, en haar

overleden vader, die theologie had gestudeerd. Thea was een doorlopende teleurstelling. Haar Latijn beperkte zich tot de namen van planten en uiteindelijk had ze zelfs de opleiding tot tuinarchitect niet afge maakt. Ze zuchtte, van dat laatste had ze de meeste spijt. Wat ze wél was? Een liefhebbende moeder, een kundige tuinier, een creatieve bloemsierkunstenaar en een goede echtgenote – dat had ze geprobeerd tenminste. Had ze meer kunnen zijn? Daar kon ze beter niet over nadenken.

Haar telefoon piepte. Het was een bericht van David.

Oei, mam. Gaat het?

Ze stuurde terug:

Ja, alles goed. Xx

Hij antwoordde:

Pff. Gelukkig!

Op haar laatste dag op Higston was ze door haar eigen tuin gelopen – die zich helemaal uitstreckte tot aan de oever van de Theems – en had ze allerlei planten afgestoken of afgeknipt en verzameld. Die lagen nu in de aanhangwagen die ze later die dag ging leeghalen. Belachelijk eigenlijk. Toen ze het deed, had ze nog geen tuin gehad om ze te planten, zelfs geen huis, omdat ze nog niet wist hoe de scheiding zou uitpakken. Maar het was haar wel al duidelijk dat het oude landhuis en de tuin erbij niet langer van haar zouden zijn, wat er verder ook gebeurde. Haar inkomen was te laag om het huis te bewonen, laat staan te onderhouden. Alleen aan de energierekening was je al een gemiddeld jaarsalaris kwijt. Met haar alimentatie, als die eindelijk vrijkwam, kon ze slechts een bescheiden leven leiden.

Het verlies van Higston stak nog steeds. Het huis maakte al sinds Davids derde verjaardag deel uit van haar leven en was bovendien de plek waar ze het langst van haar leven had gewoond. Het opknappen

van de verwaarloosde tuin had haar energie gegeven en ze had er al haar kennis en kunde voor ingezet. Al met al was het iets heel bijzonders geworden, maar Piers' vriendinnetje zou het natuurlijk helemaal anders willen en alles eruit laten rukken.

Ze zuchtte diep en schoof de gedachten aan haar geliefde tuin van zich af om weer terug te gaan naar haar to-dolijstje. Toen bedacht ze zich. Als ze het allemaal ging opschrijven, werd het een enorme lijst en zou ze zich verplicht voelen die af te werken. Nee, ze ging het anders aanpakken in haar nieuwe leven: ze stortte zich gewoon op het werk, zonder lijsten, zodat ze niet elke dag hoefde te concluderen of ze was geslaagd of had gefaald in haar plannen. Ze zou de dagen en alle taken nemen zoals ze kwamen.

Haar telefoon piepte. Martins antwoord.

Gelukkig hou je wel van een uitdaging, zusje. X

Lachend typte ze terug.

Hm. De tijd zal het leren, maar spannend is het well! Xx

Achter in de keuken was nog een deur, die naar de bijkeuken en de badkamer leidde. Het email van het oude bad was nog helemaal gaaf en tot haar opluchting werkte de ouderwetse doortrek-wc nog. De leidingen kreunden en kraakten onheilspellend terwijl de stortbak volliep. Hier moest een loodgieter bij komen en terwijl ze terugliep naar de keuken, merkte ze een ouderwetse stoppenkast boven de deur op. Toen ze die opentrok, regende er een stel dode vliegen op haar neer. Een stoppenkast als deze had ze al in tientallen jaren niet meer gezien, maar volgens de informatie van de makelaar functioneerde hij nog.

Terug in de keuken liep ze de trap op naar de eerste verdieping, biddend dat die veilig was en niet aangetast door houtworm. Op de kleine overloop wierp ze een vermoeide blik op het afbladderende bloemetjesbehang. Dat moest er in elk geval af. Als ze de muur roomwit verfde, zou het hier enorm opknappen. Automatisch duwde ze de

lichtschakelaar omhoog, wat een korte lichtflits en een raar plokgeluid tot gevolg bleek te hebben. Daarna was alles weer donker. Wég was de elektriciteit. En wég haar koffie of thee.

De linkerdeur gaf toegang tot de grootste van de twee slaapkamers. Er lag een donkere houten vloer van brede planken. De kamer had twee grote ramen die tegenover elkaar lagen, een op het noorden met uitzicht op de rivier, waarvan het water niet meer te zien was, alleen te horen. En aan de andere kant keek je op de dichtbeboste heuvel. Het licht in deze kamer was een probleem, maar dat viel op te lossen met veel lampen, witte muren en een boomchirurg.

De kleinere slaapkamer zag er ongeveer hetzelfde uit, maar was niet helemaal leeg. Er stond een eenvoudige houten stoel en in de tegenoverliggende wand, links van de haard (deze had normale afmetingen), was een kast ingebouwd. Dit moest haar werkkamer worden, met middagzon, omdat het raam op het westen lag. Ze kon zich al helemaal voorstellen hoe het er hier uit zou zien als het was opgeknapt. Nu zat het er vol spinnenwebben, pissebedden en lagen er overal kleine drolletjes – waarvan ze hoopte dat het muizenkeutels waren...

Beneden probeerde ze de plafondlamp in de woonkamer, maar zonder resultaat. Daarna zette ze de hoofdschakelaar om, maar ook dat hielp niet. Ze haalde haar telefoon tevoorschijn en stuurde een berichtje naar Hugo. Hij wist misschien een goede loodgieter en elektricien. En bovendien wilde ze hem nog een keer bedanken voor zijn hulp die nacht. Hij antwoordde bijna meteen en ze belde de twee werklui die hij opgaf en sprak bij beiden een bericht in.

Daarna liep ze naar haar aanhangwagen om de planten te checken. Ze laadde ze uit en zette ze voor een paar uur in het vlekkerige zonlicht. Daarna haalde ze de schoonmaakspullen uit de auto, terwijl ze haar best deed zich niet te laten ontmoedigen door de enorme hoeveelheid werk die ze voor de boeg had. Tenslotte had ze al eerder ruim anderhalve hectare land en een verwaarloosd huis onder handen genomen en beide in volle glorie hersteld. Maar toen had ze natuurlijk een ruim budget: Piers' geld dat hij verdiende met het bedrijf dat hij tot bloei had gebracht en dat door het hele land nieuwbouwprojecten

ontwikkelde en uitvoerde. Dat had de traditionele vakmensen en de ervaren tuinmannen bekostigd.

Ooit hadden Piers en zij vol plannen gezeten. Toen ze elkaar ontmoetten, zat zij in haar laatste jaar van de opleiding tot tuinarchitect en leerde hij alle ins en outs van het bedrijf van zijn vader. O, de ideeën die ze hadden, alle plannen; hij zou nieuwe woonwijken bouwen en zij zou er de tuinen realiseren.

Maar die tijd was voorbij. Nu stond ze er in haar eentje voor. Ze rolde haar mouwen op en begon aan het schoonboenen van de badkamer en de keuken. Het was hard werken, maar dat gaf haar weinig tijd om te piekeren en aan iets anders te denken dan de planning van haar toekomstige tuin. *Osmanthus delavayi*, schijnhulst, met zijn geurige witte bloemen in de lente, was natuurlijk onontbeerlijk. Die rook absoluut beter dan de bleekwaterstank die nu haar neus belaagde. En misschien ook een *Viburnum plicatum* erbij, de Japanse sneeuwbal, of de *Cornus controversa*, de reuzenkornoelje, die in mei een zekere elegantie zou toevoegen met zijn witte bloemen.

Na een paar uur glommen zowel de keuken als de badkamer je tegemoet, in zoverre dat tenminste mogelijk was gezien hun ouderdom. Met haar hoofd nog steeds bij de tuin, liep ze de trap naar de logeerkamer op. Het was veilig om aan de tuin te denken. De Latijnse namen van de planten hielden alle andere gedachten weg en daarbij was ze dol op alles wat groeide en bloeide; ze werd er altijd blij van. Tussen de planten voelde ze zich veilig. Ze konden haar huid open schrammen, een allergische reactie veroorzaken en zelfs dodelijk zijn, maar Thea wist wat ze aan ze had en wat ze nodig hadden.

Ze besloot aan de inbouwkast te beginnen. Als die schoon was, kon ze al wat spullen uitpakken. Ze begon bovenin met een stoffer en blik; er verdwenen jaren aan opgehoopt stof en dode insecten in de vuilniszak. Vervolgens boende ze de planken schoon tot haar handen er pijn van deden. En haar knieën erbij, toen ze eenmaal toe was aan het schrobben van de bodem.

Martin zou zeggen dat ze niet genoeg knielde om te bidden. Typisch een opmerking voor een jezuïet. Ze glimlachte. Martin was de rebel van de familie. Haar devote protestantse vader, dominee Thomas